

зешъ при насъ, за да станешъ съвършенъ, ще трѣбва да се подложишъ на дълги изпитания и лишения. Любопитството не е отъ качествата, които ще те приближатъ бързо до званието „съвършенъ християнинъ“, а търпението...

Нима съмъ мислилъ да стана съвършенъ? — изтрѣпна тревожно момъкътъ. И новата мисълъ се сви въ сърдцето му като опасна змия.

Отново навлѣзоха въ рѣдка джбрава, която постепенно се сгъстяваше така, че два коня не можеха да минатъ заедно по едва забележимата пѣтека. Следъ това пѣтътъ малко се разшири и почна да се изкачва полека нагоре, къмъ скалитѣ, които се надвесваха надъ главитѣ имъ, все по-близо, по-близо. Зачу се отнѣкъде сподавенъ глъчъ, тихо шумолене, сякашъ крило отъ птица докосваше внезапно клонитѣ и листата. Изведнѣжъ предъ тѣхъ джбравата се разгърна и тѣ видѣха въ дъното на малка морава отворъ на пещера.

Радко и Добромиръ скочиха отъ конетѣ, завързаха ги за едно дърво и се отправиха къмъ нѣколцина души, които идѣха насреща имъ. Това бѣха десетъ-дванадесетъ мъже и жени, облѣчени въ оскѣдни дрехи отъ грубъ шаекъ и овчи кожи. Боситѣ имъ крака бѣха обути въ налъми. Нѣкои отъ мъжетѣ бѣха наметнати съ черни мантии, съ дълбоко спуснати надъ очитѣ качулки. Женитѣ бѣха безъ забрадки. Ала всички имаха смирено скръстени на гърдитѣ рѣце.

Вече мръкваше.

Задъ върховетѣ на високитѣ дървета и начупенитѣ линии на канаритѣ се изрѣзваха ивици тъмномораво небе. Предъ входа на пещерата димѣха борини. Богомитѣ поздравиха съ кротко кимване на главата новодошлия.

— Бжди благословенъ!

Добромиръ отвърна на поклона и пристѣпи сякашъ на сънъ къмъ тѣхъ. Все му се струваше, че всѣки мигъ може да се събуди и ще види да изчезватъ всички тия чудни люде край него, да се стопи шѣпотъ въ пещерата, да угаснатъ жълтитѣ вѣщи се пламъци на боринитѣ...